

László Hortobágyi
Hortadamus levele a Korinthusbeliekhez
(Karmaparadigma)
Hort.Csel.VII/13.a)
(részlet)
2006

Mivel nem létezik se reinkarnáció se túl vagy másvilág, ugyanis nincs egyetlen ember ki megérdemelné az új életet (így tehát annak léte nem indokolt, ám a benne való hit téveszméje annál inkább), ezért a nézetek tisztázása evilágban elkerülhetetlen imperativusz.

Már akinek.

Hogy lehet az, hogy korunkban ennyi önfasszopó, meddő intellektusú, záptojás elmék korhadt börgomba büzt árasztó gondolatait, hamisan körbeérvelő és csólátó szövegeit képesek vagyunk beinhalálni és nem észrevenni az ezeréves csalást és a hamis enkódolását a világnak mely pontosan az ilyen típusú gondolkodások miatt és okán vált lakhatatlanná. (a kérdőjel jogosultsága is kérdőjel?)

Amiben szenvedni kényszerülünk, többek közt általuk és miatt.

Miközben az egész ún. "haladó gondolkodású" elmék ezen a Földön az elmúlt 30 évben nem vették észre önön kihalásukat és nem látják, hogy milyen káros, korábban általuk is kritizált retrográd és igazságtalan társadalmat védenek, miközben "végső osztályharcuk" védelmében minden immunidegen gondolatot kirekesztenek és elnyomnak, a jövő "holisztikus" feldolgozása helyett.

Miként váltak eme (sokszor baloldalike) kollektivista és forradalmi elmék és nemes gondolati struktúráik az őket részvénypakettel is honoráló korporációk halálgyárainak vállalatainak, a világot ökológiai, eugenetikai szakadékba taszító ideológiai és gyakorlati politika szekértolóivá és védelmezőivé.

Ezekben fenti érdekiparadigmák által barázdált "elmékben" - pedig ezt maguk is sokszor leirták - valahogy nem tudatosult, hogy az emberi kultúrában sem léteznek végső igazságok, hanem kizárólag emberi léptékű és időtartamú részigazságok sorozatai formálják a történelmet.

Nem találunk egyetlen korábbi pozitív "hőst" a hungisthani szellemi életből aki észrevette volna, saját möbiusi mutációjának mutatványát: olykor ugyanott maradva

korábbi helyén, egyben (de sokszor akaratlanul) átkerült a rossz oldalra vagy akár észrevette volna, hogy a hagyományos gondolkodása értelmében már csak rossz oldal van és ő annak *goebbelse*.

Lásd jelen.

Az, hogy nincs helyettük jobb sőt csak rosszabb, az nem menti, sőt minősíti őket, ahogy (mindenkor) átadták a terepet a még rosszabbnak.

A társadalom hasonlóan a humán genomhoz fenotípusai révén uralja az őt létrehozó egyedek mobilitását és struktúráját, "nemzedékeinek hagyománya lidércnyomásként ül az utódok agyára". Abban a társadalmi homeosztázisban (jelenleg mást nem is ismerünk) ahol az ún "*social strata*"-k struktúrái valójában - a klasszikus *bon mot* értelmében - a hamistudatú osztálytársadalom szabályai szerint képződnek, ott a közösség által szabályzott lehetőségek kasztszerű adományként vannak jelen, illetve hagyományozódnak szociálgenetikai locusként az utódnemzedékre. Ez az idők során egy olyan szabályzást vezet be a társadalmi kasztok képződésébe amely latens módon másolja a fizikai természet termodinamikai egyensúly megbomlásához hasonlítható entrópiát.

Ahol a családi genom eredeti hagyomány és kiváltságfelhalmozási értéktöbblete nincs tekintettel a jutalmazott utódok személyes és kreatív intellektuális képességeire, hanem az egyed, egy, a hagyomány és tulajdon által szentesített elidegenített társadalmi jussként részesül annak előjogaiból, ott a résztvevő egyedek kultúrgenetikai kimerülése számtalan asszinkron jelenséget produkál.

A magasszintű társadalmi/családi előjogként kialakult képzés és anyagi tulajdonlás (mely nem más mint döntésszféra más emberi életek felett) azon önmaguktól is elidegenedett intellektusok kasztjához és termeléséhez vezet amely a mindennapi lét vízfejeként nyomorítja meg tulajdonosának érzelmi-intellektuális életét.

Novalis és *Nietzsche* onániától ragacsos keze nyomán ez a típusú intellektus mikor izzadtan ébred álmából és remegő lába közé néz, ott csupán zárt domborulatot talál.

Az ebből a szellemi háttérből érkező alkotók, kultúrális/vallási hagyományaik és kaszthálózati zártságuk évezredes walhallai szögesdrótként kerített hinterlandjukból következően, korlátok között mozognak amelyek megakadályozzák alkotóművészként/tudósként történő kiteljesedésüket, tudásuk reciklusos, retrospektívan összegző, hulladékfeldolgozó, kifejezetten parazita típusú meddő intellektussá válik.

Ugyanakkor ez a típus a művészeteket megbecsüli mert az kreatív szellemi alkotás (ezért reciklálja valódi tulajdonsaiktól) és mert az az állati lét szférái fölé emeli, de ő maga annak létrehozására már nem alkalmas.

Eme frusztráció heves de korlátolt értelmi életet eredményez ahol a folytonos önellenőrzés és az intellektuális bizonytalanság szinkretizmusának fényében elhamvadnak a művészeti tudományos (pre)konceptiók zsenge palántái. Mig a

genetikailag sorskönyvileg szerencsés alkotó ún. "látomásokat képeket" avagy szellemi entitásokat generál, addig a kasztba státusba született ártatlan karmatulajdonos, ihlet és invenció híján szenvedélyesen keresi a már mások által kitalált meglévő jelenségek közös nevezőjét, azaz minél több jelenség minél közősebb nevezőjét, ami természetesen már nem lehet "image" csak valami elvont, absztrakt fogalom.

Ezen lények szavaiban, mozdulataiban csak ritkán található a szabadság elképzelésének kreatív jövőképe, a szellem működésének invenciódús könnyedsége avagy gondolatébresztő gazdagsága. Ugyanakkor nagyon gyakran ez a típusú memetikusan is öröklött bizonytalanság gyakran szublimálódik egy jellegzetes erkölcsi szellemi dölyfé, Potemkin házzá avagy mimikrivé és annak utóvédharcává. Ennek eredményeképpen az evolúciós kultúrfegyverkezési verseny és a csoportszelekció részeként válik lehetővé a tehetségtelen kasztbeliek beemelése és egyenrangúsítása a kialakult társadalmi hálózat éppen az abban történő mobilitás lehetőségeinek és szabályrendszerének alapos (és öröklött) ismerete okán.

Igy válhat lehetővé tehát világunk uralkodó társadalmi rendszerében a kulturális fogyasztás termelés egyedeinek kultúr és biológiai szelekciója, amely már többször is elvezetett egy kultúrgenetikai kollapszushoz (itt a kultúr eugenetikai összérdek folyamatos alárendelése történik a szellemi javak kasztpreferenciák által szelektált és manipulált termelésének szupremáciája alá), tehát ahol az emberi lények létezésének értelmét kizárólag érdekérvényesítési és hálózati kapacitásuk öröklött jussa igazolja, ott a társadalmi hamistudat terjesztése szükségeszerű előfeltétele e rendszer globális fennmaradásának.

És így válhat lehetővé például a mindennapi életben az az ámokfutó, egzaltált szerencsétlen lét (vagy karmamotor), amelyben nem létezik szellemi és érzelmi origó, ahol a Minden valójában egyenlő a Semmivel, és mert intellektus az nem adatott neki ihletre, élvezésre, csupán felismerésre, elemzésre, ezért az öröklött hamis önreflexió és a "*Weltschmerz*" bizonytalansága okán kizárólag a szociumban kiharcolt öröklött rendjének és annak korlátolt elméjű kirekesztő védelme az egyetlen számára ismert megoldás az ilyen lét gyakorlására.

***Néhány gondolkozásmódtípus a fenti tudattartalom ábrázolására
melyeknek pusztulniuk kell erről a Földről: :***

*(a válogatásom - cérnakesztyűben kétujjal, orromtól távoltageva közlöm -
csak célzatos, ugyanis a csatolható mennyiség az végtelen...)*

Heiner Müller 1994

*(Frank Raddatz interju Magyar Lettre 1994/ ősz)
(részlet)*

A király utáni vágyakozás természetesen regresszív. Visszahullás a gyerekkorba. A gyerekek számára léteznek királyok. A megfogalmazás szintjén Hanns Henny Jahn III. Richárd megkoronázása című művével lehetne válaszolni. Richárd magához rendet egy német orgonakészítőt, hogy orgonát csináltasson vele, akit aztán hazaküld azzal érvelve, hogy a királyok ideje lejárt: „Ez a test, amit a fenség visel, messze nem olyan szent, mint annakelőtte... Távozz, mert ordítanom kell, óh jaj, egy új nap jön, s én magányos vagyok a fényben.”

Az intenció alapjául azonban az a királyok iránti vágy szolgál, amely a német történelemben sohasem nyert beteljesülést. Strauss gyermeki óhajában a kollektív szenvedés artikulálódik, a német történelem centrumában sohasem állt egy olyan „jó” király, mint II. Frigyes, német római császár, vagy II. Lajos, a bajor mesekirály. A Kaspar Hauser mélységesen német mítosz, reagálás egy fényességes királyfigura hiányára. Élteni a reményt, hogy a csököttben egy herceg rejlik. Kaspar Hauser békakirály. Ezért tűnnek fel olyan különös alakok, mint például Hitler, aki még megjelését tekintve is inkább volt béka, mint király. Németországnak nem volt királya és soha nem is talált magának. Ezt az egész felduzzadt kollektív gyermeki vágyakozást egy király után tudta Hitler a maga számára mobilizálni.

vagy

Ez az egész balkáni mészárlás nem más, mint értelemkeresés. Boszniában tovább fog menni a gyilkolás egészen a keserű végkifejletig, mert a tegnapi szomszédok már nem nézhetnek egymás szemébe. Bár Európában senkinek sem fűződik érdeke hozzá, hogy a konfliktust fenntartsa, mégis tovább fogják csinálni. Ez egy új minőség. A

háború puszta értelemkeresés lesz. Ebből a szempontból ez inkább vallásháború, mint nemzeti háború. Metafizikai háború.

vagy

Brecht intenciója világos, de az intenció nem maga a szöveg. A szövegben a halottak fölénye is benne foglaltatik. A halottakkal nem lehet vitatkozni. Ami nem mozdítható, az örök. A halottak az arkhimédészi pont. Csak a halottak révén lehet sarkából kifordítani a világot, mert ők a szilárd pontok. Ugyanakkor ebben benne rejlik a remény, hogy az elevenek és a holtak között a határ átjárhatóvá válik. Ha nő a kétség, hogy vajon változtatható-e ez a világ, erősödik a halottakkal való kapcsolatfelvétel vágya. A szocialista realizmus helyébe a horrorfilmkultúra lép. Az olyan pittoreszk bűncselekmények is, mint a berlini fejvadász, aki lefejezi áldozatait, mert meg akarja szabadítani a lelküket, metafizikai kiáltásként értelmezhetők.

stb.stb.stb

HANS JONAS

Szellem, természet és teremtés

kozmológiai lelet és kozmogóniai sejtés

(Mérleg 2005.) részletek

Az alanyiség rejtélye.

Titokzatosság, transzfizikalitás (immaterialitás). Az alanyiség vagy bensőségesség ontológiailag lényeges adat a létben, nem csupán visszavezethetetlen saját minősége miatt, melynek feltüntetése nélkül a lét osztályozása egyszerűen nem volna teljes, hanem még inkább azért, mert az, ahogyan benne érdek, cél, törekvés, vágy — röviden, „akarat” és „érték” — megnyilatkozik, ismét nyitottá teszi a teleológia egész kérdését, mely a pusztán fizikai leírással már kizárólag a vakon ható okok javára látszott eldőlni, s ezzel általában véve a kauzalitás kérdését. Mármint a belső dimenziót nem lehet egyszerűen kiegészítésként hozzáadni az anyag külső adataihoz, „geometriájához”, melyből alighanem megkonstruálható a szerves rendszerek keletkezése, szemben azzal, ahogyan például az elektromágneses aspektust hozzá lehet adni a tömeg aspektusához, vagy a magerőket a nehézkedési erőhöz. Semmiképp sem lehet összeadni egyfelől a térbeli mennyiségeket, másfelől az érzéseket; nincs olyan közös nevező, amely megengedné a „kiterjedés” és a

„tudat” egyesítését egy homogén tételben, hiába mutathatók fel hozzárendelések. És mégis együtt léteznek, nem csupán egymás mellett, hanem egymással kölcsönösen befolyásolva egymást, még hozzá kétségkívül a „matérián” és - legalábbis ami az egyik oldalt, a bensőt illeti — a másiktól elválaszthatatlanul. Hogyan boldogul ezekkel a gondolkodások? Hogyan nézhet ki egy lét, amely kellőképpen számba veszi a rejtélyt?

vagy

Először arra kell itt emlékeztetni, hogy magának az alanyinak a jelenléte objektív tény a világban, s ezért az emberi alanyiség is beletartozik a kozmológiába. Kozmikus adatként kozmológiai értékelésre szorul. A filozófiai antropológia tehát szerves része minden, nevére rászolgáló ontológiának, vagy hogy egyenesen ki mondjuk: minden olyan tannak, amely a valóságos, nem a természettudomány céljaira megtisztított természetről szól. A szellem bizonyos képességeiben és tapasztalataiban, nevezetesen azokban, amelyeket az imént a „transzcendens” jelzővel illetünk, az ember már korán valami istenit pillantott meg, azon megkapó alaptétel szerint, hogy azonosat csak azonos ismer meg. Arisztotelész például úgy érvelt, hogy a szellemnek, mely képes meglátni a változhatatlant, az örökkévalót, az istenit, jellege szerint már eredendően fajrokonságban kell állnia azzal, amit szemlél. Ennélfogva ha nem is az egész lélek, de legmagasabb, megismerő része, az ész, túlemelkedik minden, a keletkezésbe és elmúlásba merült természetben, maga is „örökkévaló” és „istenti”. Ez tehát hasonlósági következtetés az intencionális tárgyból magára az intendáló gondolkodásra és ennek szubjektumára — a lelkiekre vagy a szellemre.

vagy

Fejtegetéseinkben ismételtelen előfordult a következő formájú érv: ha a bensőségességgel, érdekekkel, célokra irányuló akarással bíró élet a világanyagból alakult ki, úgy nem lehet teljesen idegen a világanyag lényegétől. És ha nem idegen lényegétől, akkor (itt válik az érv kozmogóniává) nem idegen kezdetétől sem: már az ősrobbanásban képződő anyagban is benne kellett rejlenie a lehetőségnek az alanyiságra — a lappangó benső dimenzióknak, mely a kozmikus külső alkalomra várt, hogy megnyilvánulhasson.

vagy

S végül lejutunk az anorganikus, univerzális, un. semleges világtermészetbe, az információ kezdeti zérusához. Az időbeli oksor tehát nem egyre közelebb visz a

szellemhez, hanem egyre távolabb tőle. De mégiscsak a szellem az, e pillanatban a mi szellemünk, ami megtette az okokhoz visszavezető utat, hogy igazságra irányuló akaratának engedelmességre erre a megülköztető belátásra kényszerüljön — és ez a szellem tud egyben arról is, hasonló megisme rés révén, hogy ugyanannak az általános világmatériának köszönheti — annak a kevésnek, ami agyában épp egybegyűlt —, hogy létezik és gondolkodni tud; s ezért szükségszerű, hogy ama szellemidegennek, a fizika tanította minőségeken túl, még azt a képességet is tulajdonítsa, hogy lehetővé teszi a szellemet. A szellemet, mondom, s ez több, mint az élet és az alanyiség lehetővé tétele. Mert ha itt, bizonyára megengedett metaforával élve, azt mondjuk, hogy a matéria kezdettől fogva szunnyadó szellem, akkor ehhez hozzá kell tennünk, hogy a szunnyadó szellemnek csak éber szellem, a potenciális szellemnek csak aktuális szellem lehet a valóban i'első, teremtő oka. Másként, mint az élet és az alanyiség esetében, imelyek a maguk fokozatos természete szerint kezdetben szunnya idők, tudattalanok lehettek, és még nem teszik szükségessé a tudatot l'az első okban, az anyag születésének aktusában. Ily módon a szellem öntapasztalata, és főként az, ahogyan gondolkodón kinyúlva a transzcendensbe, a kozmikus lelet részét alkotván arra készlet, ; hogy a dolgok eredetében valami szellemit, gondolkodót, transzcendenst posztuláljunk: mint első okot, ha csak egy ok van; mint ; köztes okot, ha egynél több van.

stb.stb.stb

egy kis klasszikus...

Jaques Lacan

The Languages of Criticism and the Sciences of Man
[A kritika nyelvei és az embertudományok] című konferenciára
nyúlik vissza, amelyet 1966 ban tartottak Amerikában a John
Hopkins Egyetemen

(Intervention sur l'exposé de C. Morazé : « Literary Invention », au Symposium International du John Hopkins Humanities Center à Baltimore (USA). Paru dans The Languages of Criticism and the Sciences of Man : The structuralist Controversy, dirigé par R. Macksey et E. Donato, Baltimore et Londres, The Johns Hopkins Press, 1970, pp. 41-44. Les interventions de Lacan ont été faites en anglais. Une traduction vous en est proposée.)

(Lásd még: Jacques Derrida: La structure, le signe et le jeu dans le discours des sciences humaines. L'écriture et la différence. Paris, Editions du Seul 1967. 409–

428.

de ez egy másik operett)

Íme egy részlet Lacan előadásából:

A topológia nem “vezérfonalként” szolgál a struktúrához. Ez maga a struktúra úgy, ahogy van mint annak a lánc szerű rendnek a visszahatása, amelyből a nyelv áll össze.

A struktúra a nyelv artikulációjában rejtőző aszférikus annyiban, amennyiben a szubjektum egy hatása birtokában tartja.

Világos, hogy amennyiben a jelentésről van szó, ez a “birtokában tartja” a – pszeudo modális – mellékmondatban magából az objektumból csendül ki, amelyet, lévén ige, beburkol grammatikai alanyába. Létezik továbbá a jelentésnek egy hamis hatása is, a képzetesnek a topológia által indukált rezonanciája attól függően, hogy az alany hatása előidézi e az aszférikus forgószelet [sic], vagy a hatás szubjektívuma “visszaveri” e önmagát róla.

Itt meg kell különböztetnünk azt a kétértelműséget, amely az jelentésből, vagyis a metszési hurokból adja magát, az üreg sugalmazásától, vagyis a struktúrától, amely ennek a kétértelműségnek értelmet ad.

vagy

Ezt az ábrát [a Möbiusz szalagot] tekinthetjük valamiféle lényegi inskripció alapjának az origóban, abban a csomóban, amely a beteget alkotja. Ez sokkal többet jelent, mint amire először gondolának, hiszen kutathatunk az olyan felület után, amelyik ilyesfajta inskripció hordozója lehet. Talán látják, hogy a gömb, a teljességnek ez a régi szimbóluma, alkalmatlan erre. A tórusz, a Klein palack, az ún. cross cut felület viszont kaphatnak ilyen vágást. És ez a diverzitás nagyon lényeges, mert sok mindent megmagyaráz az elmebetegségek struktúrájáról. Ahogyan a beteget ezzel a fundamentális vágással lehet szimbolizálni, ugyanígy azt is meg lehet mutatni, hogy egy vágás a tóruszon megfelel a neurotikus betegségnek, a cross cut felületen pedig egy másik mentális rendellenességnek.

Vagy

A metszet, amiről most beszélek, ugyanaz, mint amiről korábban megállapítottam, hogy az a valami, ami akadályt rejt el vagy állít fel a feltételezett szexuális viszony előtt. Csupán “feltételezett”, mivel azt állítom, hogy az analitikus diskurzus előfeltétele egyedül az a kijelentés, hogy ilyen dolog nem létezik, vagyis hogy

lehetetlen feltételezni [poser] egy szexuális viszonyt. Ebben rejlik az analitikus diskurzus előrelépése, és ennek következménye, hogy ez határozza meg az összes többi diskurzus valódi státuszát.

Itt azt a pontot nevezzük meg, amely elfedi a szexuális viszonyt mint olyannak a lehetetlenségét. A jouissance szexuális összefüggésben fallikus – másszóval nem kapcsolódik a Másikhoz mint olyanhoz. Kövessük most a kompaktsági hipotézis komplementerét. Végül is mit implikál a szexuális jouissance esetében azon nyitott terek demonstrálható végessége, amelyek le tudják fedni a korlátos²⁶ és zárt teret? Azt, hogy a szóban forgó tereket egyenként [un par un] lehet számba venni – és mivel a másik pólusról beszélek, tegyük ezt nőnembe – une par une. Ez a helyzet a szexuális jouissance terénél, amelyről ily módon beláttuk, hogy kompakt.

de a legjobb:

Az erekciós szerv ily módon a jouissance helyét szimbolizálja, ám nem önmagában, és nem is egy kép formájában, hanem mint olyan rész, amelynek nincs meg a kívánt képe: ez az, amiért egyenértékű a fentebb produkált jelölés gyökcalatti 1 ével, a jouissance éval, amelyet állításának együtthatója által visszahelyez a jelölő hiányának funkciójába.

stb.stb.stb

de a hungisthani zombikról se feledkezzünk el:

***Tábor Béla: A biblicizmus két hangsúlya
Személyiség és logosz 203 216pp.
(Balassi 203 ISBN 963 506 551 5)***

A biblicizmus két hangsúlyának kapcsolata a nyelvmatézissel

A matézis maga a logocentrikus jelentené végső kihegyezettségben. A logoszt centrális értelmében véve: mint arányt. (Az arány: osztás!) De mint Szabó Lajos tanulmányomban írtam a nyelvmatézis „korrelátuma” a biblicizmus logocentrikus értelmezésének is, mert a logocentrizmus egyoldalú matematikai értelmezését iegészíti a biblicizmus nyelvcentrikus értelmezésével (amit a Név sűrít magába!), vagyis a biblicizmust visszavezeti eredeti teljességébe. A nyelvmatézis tehát az igazságot kimondó nyelv kutatása. Az igazság: a logosz nyelvmatematikai kifejezése.

Ez azt jelenti, hogy a logosz matematikai értelme szerint: arány (tehát $x : y = 1 : 1$). De ahhoz, hogy az így matematikai értelmébe visszavezetett logosz igazság legyen, vissza kell oldódnia ebből a képletből (formulából) a nyelvbe, a tetszés szerint behelyettesíthető Leerstellék végtelen skálájából az egyetlen helyettesíthetetlen, tehát valóságos nyelvbe, az emlékezés elsődleges formáját hordozó felejtést kiküszöbölő másodlagos emlékezésnek vissza kell oldódnia az elsődleges emlékezésbe. (Másképp: ahhoz, hogy a „logosz” igazság legyen, vissza kell oldódnia a szophiába.) Az elsődleges emlékezés az Egyre emlékszik, arra emlékszik, hogy „kettő nem létezik”: ez az élet fája. A másodlagos emlékezés arra emlékszik (vagy úgy emlékszik), hogy „kettő létezik”, vagyis a „kettő” mindkét elemére (minden elemére) külön külön emlékszik. „Jó és rossz”: „tetszés szerint elkülöníthető” két elem. Ez a halmazelmélet végső tartalma. És itt kell keresnünk Szabó Lajos halmazelmélet kritikájának végső értelmét. Szabó Lajos halmazelmélet kritikája érthetetlen marad, ha nem vesszük tudomásul, hogy biblicizmusa logocentrikus hangsúlyának korrelátuma a nyelvmatézis. A halmazelmülethez való viszonya csak a nyelvmatézisnek ebből a koncepciójából nyeri el értelmét.

Az igazság mint a logosz nyelvmatematikai kifejezése jelenik meg az Evangéliumnak abban a mondatában, amelyben a (testet öltött) logosz azt mondja magáról: „Én vagyok az út, az igazság, az élet.” A logosz mint a „kettő létezik” elfogadásának lehetősége: „a jó és rossz” tudásának fája. Gyümölcse a „kettő létezik”, hanem ennek negatív tükörképe, a „rossz” is; ez rejti magában az önkényes csak „in intellectu” értelmezés lehetőségét is. Tehát a „jó és rossz tudása fájának” gyümölcse a „kettő létezik” elfogadása, amely elfeledteti a „kettő nem létezik” eredendő igazságát, az „élet fájának” gyümölcset: ez az a gondolat (a halmazelméleti gondolat), amely elfeledteti a nyelvet. (Ez az avidjá is: annak a nem tudása, hogy „kettő nem létezik.”) „A kisebb szomjúság, amely elfeledteti a nagyobb szomjúságot.” „A kontinuitás paradoxona”, ami Szabó Lajost annyira foglalkoztatta, végső fokon azonos azzal, amit az Őstörténet a „személyiség paradoxonának” nevez. A bűn az a hasadás, ami az individuáció őstörténete. Ezt egybekapcsolva azzal a meghatározással, hogy a bűn önmagunk felvilágosításának elmulasztása, vele egyenértékű fogalmazásként azt kapjuk, hogy a bűn a „kettő” létezővé emelése, tehát az az álmegismerés (= avidjá, mint tudásnak álcázott nem tudás), hogy „kettő létezik”.

Vagy

TÁBOR BÉLA:

A biblicizmus: a második személy elsőbbsége

Személyiség és logosz 173 181.

A szentség értelmezéséhez

A teremtő Isten először saját szentségét teremti meg. (קדוש, קדוש kados) = szent, heilig, hierosz (= sacer), hágiosz, hosziosz (= sanctus).

A „szent” a transzcendenset jelenti, az egyetlen magánvalót, amitől tehát az alanyt szakadék választja el (az a szakadék, amit a teremtő a teremtéssel teremt!), tehát a tökéletes függetlenséget, az „in intellectu” helyett az „in re” t. A szent tehát valóban maga az „abszolútum”. Ez az abszolútum pedig maga az abszolút idegenség mindaddig, míg a szentséges meg nem szenteli azt, akinek szá mára abszolút idegen. A hit paradox követelménye annak elérése, hogy ez az abszolút idegen meg szűnjön idegen lenni, de úgy, hogy mégis abszolút független maradjon a hívőtől; tehát, hogy szaka dékot kelljen a hitnek áthidalnia, de úgy, hogy a szakadék mégis megmaradjon (v.ö. a Név parado xona!). A szent létezése, a szentséges léte a legmélyebb ellentmondás. Minden azonosság, sőt minden hasonlóság is ebből az alap ellentmondásból születik.

Kifejezhetjük a valóság alapszerkezetét úgy is, hogy a „szent” mint az abszolút idegenség teremti meg ennek az abszolút idegenségnek a tényével a nyelvet. Az idegenség elviselhetetlensége ami maga az abszolút ellentmondás tarthatatlansága, tehát az azonosság realitásának körülírása úgy termeli ki magából a nyelvet mint a kagyló a gyöngyöt; és ez éppen az az aktus, amit úgy írtam le, hogy a szentséges megszenteli azt, akinek számára abszolút idegen. Ez rejlik a mélyén annak is, amit Szabó Lajos „az egyház nyelvszentelő szolgálatának” nevezett. Ugyancsak ez rejlik amögött is, amit Jacob Böhme Ungrundjáról mondtam: az Ungrund önmagában véve a tiszta extenzitás lehetetlensége (ez a lehetetlenség a „Sucht” benne), és mert a tiszta extenzitás lehetetlensége, működése az intenzió: a formálódás. És az abszolút rejtőzés lehetetlenségének valósága. Az abszolút rejtőzés lehetetlensége: az abszolút nárcizmus lehetetlensége. A második személy primátusa. Ez a hit gyöke.

Biblicizmus: a második személy elsőbbsége. Az idegenség elviselhetetlensége: a szeretetnélküliség elviselhetetlensége. Minden teremtés a szeretet egy szeretet lehetőségének megteremtése. Ez az értelme annak, hogy a teremtés szakadékot teremt. A szakadék a szeretet „Objekt Libido!” feltétele. A szakadék létezésében jelentkező lehetőség realizálása a szeretet. A második személy a buddhizmusban a morális magatartás feladatává válik akárcsak több mint két évezreddel később Kantnál. A szerelemben és szeretetben a második személy sohasem feladat, hanem a szerető mint szerető létének forrása. Ezért a szeretetben a szerető léte szüntelenül potenciálódik. Isten mint a második személy elsőbbsége. De ez kevés: ennek az elsőbbségnek van elsőbbsége minden mással szemben. És annak az elsőbbségéről van szó, aki mindenkinek a számára, sőt az egész lét számára második személy.

kedvenc "mahatma" : kihagyhatatlan:

Hamvas Béla:

Mágia szutra

(Medio Kiadó, 2005 ISBN: 9639240206)

26. A lélek és látomása

(részlet)

Az imagináció szó kimondásával a Mágia szutra döntő helyére értünk. Az imagináció a szutra középponti szava. A siker attól függ, hogy az ember e szót milyen mértékben érti meg.

Arról már volt szó, hogy a vallás, vagyis a szellem területe, a szellem rongáltságát kívánja megjavítani. A megrongált szellem a bűnös szellem;

arról is volt szó, hogy a természettudomány, vagyis az anyag területe, a test megrongáltságát kívánja megjavítani. A megrongált test a beteg test;

arról is volt szó, hogy a metafizika és a művészet, vagyis a lélek területe, a lélek megrongáltságát kívánja megjavítani. A megrongált lélek az örült lélek.

Szellem, anyag, lélek nincs külön. Mint ahogy nincsen külön értelem, érzelem és akarat, és nincsen külön bűn, betegség és örület. De éppen mert nincs külön, a három világnak van közepe.

Az imagináció szó annyit jelent, hogy: élet képzelet. Az élet képzelet az, ami az ember élettervét készíti. A terv minden esetben üdvterv. Ezért a Mágia szutra nem az életből indul ki (amit elvehetnek), hanem az üdvből (amit nem vehetnek el). Hiszen nem az üdv áll az élet, hanem az élet az üdv szolgálatában. Üdvöm fontosabb, mint életem.

Az imagináció életterve (üdvterve) minden esetben látomás. E látomás az emberre visszahat, és a visszahatás bűvölete az érzület (kedély), amelyet üdv testnek hívnak, mert az üdvlátvány, és pedig női alakban, ebben a testben (alakban) lakik. A megromlott és összetört üdvlátomás testét boszorkány, a tisztult és átvilágított üdvlátomás testét szűzleány alakjában ábrázolják. E megszemélyesítésben az a tudás nyilatkozik meg, hogy az ember üdvtervével azonosul és látomásának alakját fölveszi. Mert az ember azzá válik ami látomásának gyújtópontjában áll. Anima est ubi amat. A régiek nagy könyvei, főképpen az egyiptomi Pert em heru és a tibeti Bardo Tödol az embernek ezt a határtalan látványérzékenységet és átváltozó képességét alapvetően tárják fel. Az imagináció az a hely, ahol az emberi lélek üdvtervét látomásában őrzi, és erre a látomásra építi fel életét, vagyis önmagát

életterve szerint formálja meg. Az életterv elkészítés tehát nem a szellem műve, más szóval nem ésszerű, spiritualizmusnak helye nincs. De az életterv elkészítése nem is a test műve, más szóval nem ösztönös, materializmusnak helye nincs. Az élettervet az ember létezési középpontjával teremti, és pedig imaginációjával (életképzeletével). Ez az imagináció nem külön értelem és külön érzelem és külön akarat, hanem a három egysége és középpontja, vizionárius mámor és a kép felrobbanó villáma végül is elementáris és primordiális teremtő aktus.

Legyen ez most elég, mert az ide kínálkozó példák mennyisége nagyságrendekkel meghaladja az e defektes virágnyelvet használó gondolati rendszerekkel szemben álló vagy a valós tudományok és a társadalmi lét objektív próbáit már kiálló irásművek mennyiségét.

to be continue...

(Hortobágyinak Látzó 2006, www.guo.hu, és a "Puppies & Kittens of Budavár" website levelező tagja)